
EGY

Hazug vagyok, csaló vagyok, gyáva vagyok, de soha nem hagynám cserben a barátomat. Már ha ahhoz, hogy kitartsak mellette, nincs szükség őszinteségre, tisztességre és bátorságra.

Mindig is az volt a véleményem, hogy hátulról a legcélszerűbb leütni valakit. Ehhez néha a legbénább fogás is elég. Meglepően sokszor bejön például a klasszikus „Odanézz!”, de persze legjobb, ha az illető nem is sejti, hogy ott vagy.

– Aú! Ezt meg miért csináltad? – Alain DeVeer felém pördült, a tarkójához kapott, és csurom vér lett a keze.

Ha az illető, akit le akartál ütni, olyan modortalan, hogy nem nyaklik össze, jó, ha van egy tartalék terved. Eldobtam, ami a vázából a kezemben maradt, sarkon fordultam és menekültem. Képzetelemben Alain kellemes „hörr!” hangot hallatva elterült, hogy én észrevétlenül távozhassak a házból, peckesen átlépve öntudatlan testén. Ehelyett öntudatlan teste vérszomjasan üvöltözve kergetni kezdett a folyosón.

Visszaugrottam Lisa szobájába, becsaptam az ajtót, és neki-vetettem a hátam.

– Mi a franc? – Lisa felült az ágyban, a selyemlepedők úgy siklottak le a testéről, mint a víz.

– Uhh! – Alain nekiugrott az ajtónak, a tüdőmből kipréselődött a szusz, cipőm sarka a kőlapokat karistolta. A lényeg az, hogy

ne kezdjünk mindjárt a retesszel vacakolni. Elsőre úgyis elügyetlenkednénk, és esetleg a pofánkba kapnánk az ajtót. Tartani kell, amíg nekiveselkedik, akkor aztán visszalökni, és be a reteszt, miközben ő még a padlóról vakarja fel magát. Alain azonban aggasztóan függén pattant fel, és én minden óvintézkedésem dacára majdnem kilincset reggeliztem.

– Jaj! – Lisa kikelt az ágyból, és nem volt rajta más, csak fény meg árnyék, amiket a zsalu rajzolt rá. Illett hozzá ez a csikozás. Édesebb volt, mint a nővére, eszesebb, mint a húga. Még úgy is újra megkívántam, hogy gyilkos kedvű bátyját csak egy hüvelyknyi tölggyeszka választotta el tőlem, és a szokési esélyeim pillanatról pillanatra csökkentek.

Odarontottam a legnagyobb ablakhoz, és feltéptem a zsalut.

– Kérj bocsánatot a nevemben a bátyádtól. – Átlendítettem egyik lábamat a párkányon. – Mondd azt, hogy összetévesztetem valakivel, vagy ilyesmi... – Az ajtó nagyokat rázkódott Alain ütése alatt.

– Alain? – Lisának sikerült egyszerre feldühödni és halálra rémülnie.

Erre már nem is feleltem, hanem levettem magam a bokrok közé, amelyek szerencsére az illatos és nem a tövises fajtából valók voltak. Tövisbokorba pottyanni keserves ügy.

Fontos, hogy hogyan landoljunk. Én elég gyakran ugrok ki innen-onnan, ezért tudom, nem az számít, hogyan kezdjük, hanem az, hogyan végezzük. Én itt most hajlított harmonika alakban végeztem, sarkam a seggemnél, állam a térdemnél, egy fél azáleabokor az orrlyukamban, levegő a tüdőmben nulla, viszont csontom se tört. Kikaparásztam magam onnan, és levegő után kapkodva a kertfal felé bicegtem, remélve, hogy a személyzetet leköti a rendes, pitymallat előtti rabszolgamunka, és nem ered bosszút lihegve a nyomomba.

Átrohantam díszpázsiton, fűvészkerten, letapostam zsályarombuszt, kakukkfűháromszöget, minyavalyát. Valahol a házban

csaholni kezdett egy véreb, és ettől elfogott a harctéri idegesség. Állíthatom, hogy jó futó vagyok. Beszarva egyenesen világklasszis. Két éve, az úgynevezett scorróni „határincidens” során megpucoltam egy teuton járórosztag elől, ráadásul ötüknek bazi nagy csataménjük volt. Embereim helyt maradtak, mert persze nem kaptak ellenkező értelmű utasítást. Az a tapasztalatom, hogy meneküléskor nem az a fontos, milyen gyorsan futsz, hanem hogy gyorsabban futsz-e mindenki másnál. Sajnos a legényeim hatalmas eredménnyel próbálták feltartani a scorróniakat, úgyhogy szegény Jálnak nyakába kellett szednie a lábát, hiszen még húszéves se volt, terve a jövőre nézvést viszont rengeteg – ezek közül első helyeken szerepeltek a DeVeer nővérek, az azonban föl se fért a listára, hogy holmi scorróni lándzsát bökjének bele. Mind-egy, a határvidék nem igazán csataméneknek való terep, sikerült is megnövelnem a távolságot azzal, hogy görgetegkövek közt száguldottam előre nyaktörő sebességgel. Igen ám, de egyszer csak belerontottam egy ütközet sűrűjébe, amit egy jóval nagyobb scorróni szabadcsapat meg az a vöröshatári csatáregység vívott, amelynek eleve a felderítője lettem volna. Észre se vettem, máris középük robbantam, kétségbeesetten csapdostam a kardommal, csakis a menekülésre gondolva, és mire a por leülepedett, a vér abbahagyta a spriccelést, azon kaptam magam, hogy én vagyok a nap hőse, aki merész rajtaütésével szétszórta az ellent, saját biztonságával mit sem törődve.

Megmondom, mi van: a bátorság abban mutatkozik, ha valaki a nagyobb borzalom elől futva eltiporja a kisebbik félelmét. És azok, akiknek a legnagyobb borzalom az, ha gyávanak látszanának, mindig bátrak. Én viszont gyáva vagyok. És mégis, némi szerencsével, elragadó mosolyommal meg a szívből jövő hazudozásommal meglepően jól sikerült alakítanom a hőst, és becsapnom gyakorlatilag mindenkit.

DeVeerék fala magas volt és félelmetes, de én már régóta meghitt barátságban voltam vele: éppúgy ismertem minden haj-

latát és gyenge pontját, akárcsak Lisa, Sharal és Micha gömbölyű idomait. Mindig is élénken foglalkoztattak a menekülési útvonalak.

Az akadályok általában arra valók, hogy a mosdatlan tömeget kirekesszék, nem arra, hogy a mosottakat be. Felpattantam egy vizeshordóra, onnan meg egy kertészszufni tetejére, és a fal felé szökelltem. Fogak csattogtak a bokámnál, ahogy átlendültem rajta. Függeszkedtem egy darabig, aztán lepottyantam. Megkönynyebbült borzongás járt át, ahogy a véreb rátalált a hangjára, és dühödten kaparászni kezdte a fal túlsó oldalát. Ez a fenevad hangtalanul ügetett utánam, és majdnem elkapott. Mindig a némák a leggyilkosabbak. Minél több a tombolás meg az acsargás, annál veszélytelenebb egy állat. Ez az emberekre is igaz. Én például kilencszáznyolcvanötödik században születtem, meg egytizednyi mohóságból állok, gyilkos temperamentumból viszont egy farkcnyi se szorult belém.

Az utcán értem földet, ezúttal jóval simábban, és hipp-hopp, már szabad is voltam, s ha nem is éppen rózsá-, legalább azálea-meg gyógyfüllatú. Az Alain nevű probléma elhalasztva. Álljon csak be szépen a sorba. Jó hosszú sor az, elején Maeres Allusszal meg a nagy marék adóslevelével, kötelezvényével és váltójával, amiket kurvák selyem alsóneműjére firkantottam, többnyire tökrészen. Kiegyenesedtem, nyújtózkodtam egyet, hallgattam a fal mögött zsémbelő dögöt. Ahhoz, hogy Maeres verőlegényeit távol tartsam, sokkal magasabb falra lesz szükség.

Elöttem nyúlt el az árnyas Királyi út. A Királyi úton véges-telen-végig főnemesi házak vetekednek nagykereskedői tornyos csodákkal, mert az új pénz mindig fényesebben akar csillogni. Cinóber városában kevés az ilyen előkelő utca.

– Vigyétek a kapuhoz! Szagot fogott. – Hangok a kertből.

– Ide, Plutó! Ide!

Ennek fele se tréfa. Rohanni kezdtem a királyi palota felé, spuriztak előlem a patkányok, rebbentek szét a hajnali trágyaszedők, és a pirkadat vörös lándzsákat hajigált a hátamba.

KETTŐ

A hatalmas cinóberi királyi palota fallal körülvett épületegyüttesből, művészi kertekből, családtagoknak szolgáló házakból és végül a Belső Palotából áll, mely utóbbi egy nagy kőegyveleg, ahol nemzedékek óta Vöröshatár királyai székelnak. Az egészet milánói faragómesterek hihetetlenül élethű márványszobrai körítik, és egy elszánt ember alighanem annyi aranyfestéket varkarhatna le a falakról, hogy még Krózusnál is gazdagabb lenne. Nagyanyám viszont gyűlöli. Ő legszívesebben harminc méter széles gránitbarikádok mögött kuksolna, amelyeken ellenségeinek levágott fejei díszelnek.

Ám még a legdekadensebb palotába se lehet belépni formáságok nélkül. A Sebészek kapuján slisszoltam be, odavetve egy ezüstkoronát az őrnék.

– Már megint jó korán silbakolsz, Melchar. – Mindig gondot fordítok rá, hogy megjegyezzem az örök nevét. Egyrészt ők továbbra is az Aral-hágó hőséneke tekintenek, másrészt nem árt, ha a kapusok a te oldaladon állnak, amikor az életed egy jó nagy hazugsághálón függ, mint az enyém.

– Igenis, Jal herceg. Az dolgozik a legkeményebben, aki a legjobban dolgozik, ahogy mondani szokás.

– Nagy igazság. – Fogalmam se volt, miről beszél, de a műnevetésem még az igazinál is jobb, és a népszerűséget kilenctized részben az hozza, ha tudsz jópofáskodni az aljanéppel. – De azért azok a lusta dísznók is csinálhatnának néha valamit. – Az őrház ajtajának résén kiszűrődő lámpavilág felé biccentettem, és besétáltam a kapun, amikor Melchar kitárta.

Egyenesen a Róma Csarnok felé vettem az utam. Apámnak a királynő harmadik fiaként a Róma Csarnokban van a szállása, ebben a fejedelmi vatikáni építményben, amelyet a pápa saját kézművesei emeltek Paracheck bíboros számára még anno dacumál. Nagyanyám nem igazán szenvedheti Jézust meg a keresztjét, de a miséken azért kellőképp fohászkodik, és úgy tesz, mint aki komolyan is gondolja. Még kevésbé szenvedheti Rómát, és ki nem állhatja az ott trónoló pápát – a Szent Tehenet, ahogy emlegetni szokta.

Apám harmadik fiaként nekem lófütty se jár. Egy hálókamra a Róma Csarnokban, egy nemszeretem tisztí rang az Északi Hadseregben, és még csak nem is lovastiszti, mert az északi hár csupa hegy, nem lónak való. Scorrón ugyan lovasságot állomásoztat ott, de nagyanyám kijelentette, hogy a csökönységük merő oktondiség, amit Vöröshatárnak ki kell használnia, nem pedig afféle hülyeség, amit majmolnunk kellene. Mit értenek a nők a háborúhoz? Nem először mondom ezt. Nekem hófehér paripa hátán, bajvívó fegyverzetben kellene szíveket összetörnöm. Ehelyett a vén boszorkány parancsára sziklacsúcsok közt kúszok-mászok, igyekezve megúszni, hogy holmi scorróni parasztok lemészároljanak.

A Csarnokba – valójában csarnokok, dísztermek, egy bálterem, konyhák, istállók, az emeleten meg számtalan hálósoba kollekcója – a nyugati oldalon, a kukták meg ilyesmik ajtaján lopóztam be. Hájás Ned ült őrt mellette, alabárdját a falnak támasztva.

– Ned!

– Jal úrfi! – Úgy rezzent fel, hogy majdnem hátrabukfencezett a székével.

– Pihenj. – Rákacsintottam, és mentem tovább. Hájas Ned tudta tartani a száját, éjszakai kiruccanásaim titka biztonságban volt nála. Apró szörnyeteg korom óta ismert, amikor még a nálam kisebb hercegeken és hercegnőkön zsarnokoskodtam, a nagyobbaknak meg, akik pofán vághattak volna, a talpát nyaltam. Akkoriban tényleg hájas volt. Most, hogy a kaszás már csak egy suhintásnyira volt tőle, redőkben lógott a húsa, de a név rajta ragadt. Mert varázslat van a nevekben. A „herceg” nekem például mindig jó szolgálatot tett, mögéje bújhattam, ha baj fenyegetett, a „Jalan” meg Jalan királyt, Vöröshatár urát, a Császár Öklét idézi, abból az időből, amikor még volt császárunk. Egy rangnak és egy olyan névnek, mint a Jalan, aurája van, dicsőséggel ruház fel – márpedig nekem ebből a ruhaanyagból igazán nem sok jut.

Majdnem sikerült felosonom a szobámba.

– Jalan Kendeth!

Két lépcsőfokra torpantam meg a balkontól, amely a hálókamrámhöz vezet, a lábujjam már a következő fölött lebegett, cipőm a kezemben. Nem szóltam semmit. Gyakori eset volt, hogy a püspök, ha valami disznóságot fedezett fel, automatikusan az én nevemet bömbölte. Meg kell adni, legtöbbször tényleg én voltam a kiváltó ok. Most azonban egyenesen rám bámult.

– Látlak, Jalan Kendeth, amint büntől fekete léptekkel a vakod felé lopakodsz. Ide gyere!

Sajnálkozó vigyorral megfordultam. Az egyházi méltóságok szeretik, ha az ember sajnálkozik, tökmindegy, hogy miért. Én ez esetben azt sajnáltam, hogy elcsípett.

– Neked is szép jó reggelt, excellenciád. – A cipőt a hátam mögé dugva olyan peckesen siettem le, mintha eredetileg is ez lett volna a szándékom.

– Óeminenciája megparancsolta, hogy második kongatásra fivéreiddel együtt a trónteremben legyetek. – James püspök mo-

gorva pofával nézett rám, arcán az ősz borosta azt sejtette, hogy őt is durván korai időpontban rúgták ki az ágyból, még ha nem is Lisa DeVeer formás lába.

– Ez apám parancsa? – A bíboros a vacsoránál egy szót sem szólt erről, márpedig ő dél előtt nemigen szokott felkelni, bármit is mondjon a könyvek könyve a restségről. Halálos bűnnek hívják, bár szerintem a bujaság nagy átlagban több bajt hozhat az emberre, a restség meg leginkább csak akkor bűn, ha kergetnek.

– A parancs a királynőtől származik. – A püspök még mogorvább képet vágott. Ő legszívesebben minden parancsot apámnak, mint az egyház legmagasabb rangú, bár legkevésbé lelkes vöröshatári képviselőjének tulajdonított volna. Nagyanyó egyszer azt mondta, kísértést érzett, hogy a bíborosi kalpagot a legközelebbi számár fejére biggyessze, de apám történetesen még közelebb volt hozzá, és még kezesebbnek ígérkezett. – Martus és Darin már eltávoztak.

Vállat vontam.

– Érkezni is előbb érkeztek. – Ezt a szemétséget sohasem bocsátottam meg a bátyáimnak. A püspöktől tisztes távolságban megálltam, mert semmit se szeret jobban, mint pofonokkal verni ki a bűnt holmi züllött hercegekből, és újra a lépcső felé fordultam. – Na, akkor megyek átöltözni.

– Mégy a trónterembe, de tüstént! Mindjárt kettőt kondítanak, te meg egy óránál kevesebbet sohasem fecsérelsz cicomázkodásra.

Ebben volt valami, bármennyire is szerettem volna ellentmondani a vén hülyének, annál pedig több eszem volt, hogy a vörös királynő parancsát késlekedve teljesítsem. Elfojtottam egy csúfondáros vigyort, és elhúztam a püspök mellett. Az volt rajtam, amit az éjféli kandúrkodáshoz viseltem, de bármennyire is divatos a hasított ujjú bársonyruha, a menekülésemet egy kissé megsínylette. Sebaj. Nagyanyó legjobban úgyis csatapáncélban meg vértől csatakosan szereti látni az ivadékait, úgyhogy az az egy-két sárfolt akár még kedvére is lehet.

HÁROM

Késve érkeztem a trónteremhez, már a második kondítás visszhangja is elhalt, amikor megálltam a bronzajtó előtt; ezt a hatalmas, oda nem illő holmit egy még előkelőbb palotából lophatta valamelyik távoli, véres kezű ősöm. Az örök úgy néztek rám, mintha madárszar volnék, ami hívatlanul röppent be az ablakon, és plattyant a lábuk elé.

– Jalan herceg. – A tenyeremet emelgetve sürgettem őket, hogy mozduljanak végre. – Talán hallottatok már rólam. Meg vagyok híva.

A legnagyobbik, egy tűzbronz páncélingbe és karmazsinvörös tollforgójú sisakba öltözött óriás szó nélkül kinyitotta az egyik ajtószárnyat annyira, hogy beférjek rajta. Kampányom, hogy minden örrel összehaverkodjak, nagyanyó válogatott embereit illetően csődöt mondott: ezek túlságosan beképzelték voltak. Na meg túlságosan jól fizetettek ahhoz, hogy a bőkezűségem imponáljon nekik, és az is lehet, hogy figyelmeztették őket velem kapcsolatban.

Bejelentés nélkül óvakodtam előre a hatalmas kiterjedésű, visszhangzó márványpadlón. Sohasem szerettem a tróntermet.

Nem a roppant, lenyűgöző ívei miatt, és nem is azért, mert maga a bőszip képű, kőbe faragott történelem bámult le a falairól, hanem mert nem voltak benne menekülési útvonalak. Örök, örök és megint csak örök mindenütt, ráadásként pedig annak a rettenetes vénasszonynak a fürkész tekintete, aki a nagyanyámnak nevezi magát.

Kilenc testvérem és kuzinom felé igyekeztem. Úgy látszott, ez az audiencia kizárólag a királyi unokáknak szól: Vöröshatár kilenc ifjú hercegének és egyetlen hercegnéasszonyának. Jog szerint én lettem volna a tizedik az öröklési rendben a két nagybátyám, a fiaik, az apám és a bátyáim után, de annak a vén boszorkánynak, akinek a segge már negyven esztendeje melengette a trónt, különvéleménye volt az öröklésről. Serah unokahúgom, aki csak egy hónap múlva fogja betölteni a tizennyolcat, és egy grammnyi sincs benne az igazi hercegnéből, nos, ő volt a vörös királynő szeme fénye. Nem akarok hazudni, Serah-ba jó sok grammnyi szorult abból, ami meg tud örjíteni egy férfit, úgyhogy jómagam készséggel fütyültem volna azokra a nézetekre, hogy mit kezdhet és mit nem kezdhet egymással két unokatestvér. Sőt egyszer-kétszer fütyültem is, csak az a helyzet, hogy Serah-nak iszonyatos jobbhorga van, és bámulatosan el tudja találni a lábával a férfiak legérzékenyebb testrészét. Ma őzbarna bőr lovaglóruhát viselt, ami jobban illett volna egy vadászathoz, mint a trónterembe, de fene jól nézett ki benne.

Elhúztam mellette, és befurakodtam a testvéreim közé a csoport elején. Elég méretes fickó vagyok, a legtöbb férfi nem szívesen kötne belém, de általában nem szeretek Martus és Darin közé állni. Mellettük ugyanis jóformán eltörpülök, és bár nem sokban különbözünk, mindegyikünknek sötétarany haja és mogyoróbarna szeme van, engem rendszerint csak „a kicsikének” titulálnak. Ez pedig nincs ínyemre. Most viszont egyáltalán nem bántam volna, ha tudomást se vesznek rólam. Már maga az, hogy a trónteremben vagyok, felidegesített. Méghozzá nem is a

nagyanyám kifejezett rosszallása, hanem a vakszem asszony miatt. A frászt hozza rám.

Akkor láttam először, amikor az ötödik születésnapomon, vagyis a névadómon behoztak a trónterembe, mellettem jobbról-balról Martus és Darin templomi ünneplőben, apám a bíborosi kalapjában, és józanul, pedig már dél is elmúlt, anyám selyemben-gyöngyökben, a periférián meg egy rakás egyházi méltóság és udvarhölgy. A vörös királynő előrehajolt nagy székében, és a nagyapja nagyapjáról, Jаланról, a Császár Ökléről mennydörgött valamit, de én meg sem hallottam – mert észrevettem *őt*. Vénés ges vén asszony volt, a gyomrom felfordult, ha csak ránéztem. A trón árnyékában kuporgott, úgy összehúzta magát, hogy a másik oldalról nem is lehetett látni. Az arca mint a papír, amit vízbe áztattak, aztán kiraktak száradni, a szája szürkés vonal, a pofacsontja kiugró. Csupa rongy volt a ruhája, egyáltalán nem illett a trónterembe, kirítt a sok cicomából, a tűzbronz páncélú örök és a csillogó kíséret tagjai közül, akik eljöttek, hogy végignézzék, amint nevet kapok. A banya egyáltalán nem mozgott, mintha csak a fény játéka lett volna, levetett köpönyeg, vonalak és árnyak káprázata.

– ...Jalan? – A vörös királynő félbeszakította litániáját egy kérdéssel.

Én hallgatással válaszoltam, bár nagy nehezen elszakítottam a tekintetem a mellette levő kreatúrától.

– Nos? – Nagyanyó túhegyes pillantással méregetett.

Tőlem továbbra is semmi. Martus úgy oldalba bökött a könyökével, hogy belenyikordultak a bordáim. De ez sem segített. Vissza akartam nézni a vénasszonyra. Ott van-e még? Megmozdult-e, amikor levettem róla a szemem? Elképzeltem, hogyan mozoghat. Fürgén, mint a pók. Görcsbe rándult a gyomrom.

– Elfogadod a terhet, amelyet ezennel rád helyezek, gyermek? – tett próbát nagyanyó a jóságossággal.

Pillantásom visszaröppent a szipirtýóra. Még mindig ott volt, ugyanúgy, az arca félíg elfordítva tőlem, a nagyanyámra meredt. A szemét először észre se vettem, de most az kötött le. A Csarnok egyik macskájának volt ilyen szeme. Tejes. Gyöngyházfényű. Vaksi, mondta a dadus. De nekem úgy tűnt, ez a vénség többet lát vele, mint a másikkal, az éppel.

– Mi baja ennek a gyereknek? Félkegyelmű? – Nagyanyó haragja végigmorajlott a termen, elnémítva a sugdolózást.

Nem tudtam eltépni a tekintetem. Csak álltam ott, verejtékezve. Majdnem összehugyoztam magam. Féltem megszólalni, még hazudni is féltem. Annyira féltem, hogy csak izzadtam ott, és bámultam a vénasszonyt.

Amikor megmozdult, majdnem felvisítottam és elszaladtam. De csak valami sipákolásféle jött ki a számon.

– T-t-t-ti nem látjátok?

És akkor mozogni kezdett. Először olyan lassan, hogy a hátérhez kellett mérnem, nem képzelődöm-e. Aztán felgyorsult, simán, magabiztosan. Felém fordította azt a rettenetes arcát, egyik szeme sötét, másik tej- és gyöngyházszínű. Hirtelen olyan foróság támadt, mintha az összes nagy kandalló egyszerre lobbant volna fel, égett volna dühödten azon a szép nyári napon, és a lángnyelvek hatalmasakat ugrottak volna, mintha mást sem akarnának, mint hogy közöttünk teremjenek.

Magas volt. Most már láttam, görnyedt, de magas. És csontsovány.

– Ti nem látjátok? – Ez üvöltésre sikerült. Rámutattam, és a banya felém lépett, fehér keze kinyúlt.

– Kit? – Darin szólalt meg mellettem: kilencévesen már nem állhatta a gyerekeskedést.

Nem volt hangom, hogy válaszolhassak neki. A vakszem aszszony rátette papír- és csontkezét az enyémre. Elmosolyodott, vagyis rondán elfacsarodott az arca, olyan lett, mintha hernyók mászkálnának rajta. Elmosolyodott, én meg hanyatt vágódtam.

Zuhantam, valami forró, vak helyre. Azt mondják, rohamom volt. „Lepszia”, mondta másnap a kirurgus az apámnak, krónikus állapot, pedig sohasem tört rám azóta, majd húsz év alatt egyszer sem. Csak annyit tudok, hogy zuhantam, és azt hiszem, azóta sem állapotodtam meg.

Nagyanyó elvesztette a türelmét, és rám illesztette a nevemet, miközben én a padlón fetrengtem.

– Legközelebb akkor hozzátok ide, ha már váltott a hangja – mondta.

Nyolc évbe telt. Tizenhárom évesen jelenhettem meg újra a trónteremben, hogy prezentáljanak nagyanyámnak a szaturnália-ünnep előtt, 89 kemény telén. Akkor és később is úgy tettem, mint a többiek, megjátszottam, hogy nem látom a vakszem asszonyt. Lehet, hogy a többiek tényleg nem látják, mert Martus és Darin túl hülye a színleléshez, azonkívül hazudni se tudnak rendesen, mindenesetre meg se rebbent a szemük, amikor feléje néztek. Lehet, hogy egyedül csak én látom, amikor az ujjai nagyanyám vállán dobolnak. Nehéz nem odanézni, ha az ember tudja, hogy nem szabad. Olyan ez, mint egy nő ruhakivágása, a mellek összepréselve, közszemlére téve, de egy hercegnek nem illik észrevennie, megbámulnia. A vakszem asszonnal még ennél is jobban igyekszem, és többnyire sikerül is – bár nagyanyó időnként furcsa tekinteteket vet rám.

Szóval ma reggel, izzadva éjjel viselt ruhámban, amelyen ott díszelgett DeVeerék kertjének a fele, egyáltalán nem bántam, hogy beszorulok két böhöm bátyám közé, és én vagyok „a kicsike”, akit észre sem vesznek. Nagyon jól elvoltam anélkül, hogy a vörös királynő vagy néma nővére figyelmének tárgya legyek.

Toporogtunk még vagy tíz percig, nagyjából szó nélkül, egyes hercegek ásítottak, mások egyik lábukról a másikra álltak, vagy savanyú pillantásokat vetettek rám. Amennyire tőlem telik, vigyázok, hogy ballépéseim ne szennyezzék be a palota nyugalmas állóvizét. Nem jó oda szarni, ahol eszel, és nehéz a rangja mögé

bújni az embernek, ha a sértett fél maga is herceg. Ettől függetlenül az évek során nem sok okot adtam a kuzinoknak arra, hogy megkedveljenek.

Végül megjelent a vörös királynő is, minden fanfár nélkül, de testőrök kíséretében. A megkönnyebbülés átmeneti volt – mögötte jött a vakszem asszony, és akármilyen gyorsan kaptam el a tekintetem, észrevette, hogy nézem. A királynő letelepedett a trónusára, a gárdisták meg felsorakoztak a falak mellett. Egyetlen kamarás – Mantal Drews, azt hiszem – állt feszengve a királyi ivadékok meg uralkodók között, és a teremre ismét leszállt a csönd.

Nagyanyót figyeltem, és nagyon vigyáztam, hogy a pillantásom még véletlenül se tévedjen a fehér, aszott kéz felé, amely a feje mögött a trón támláján nyugodott. Az évek során számtalan pletykát hallottam nagyanyó titkos tanácsadójáról, egy gondosan rejtegetett vén, félbolond asszonyról – a Néma Nővérről, mert így hívták. De azt, úgy látszik, csak én tudtam, hogy minden áldott nap ott áll a vörös királynő oldalán. A többiek szeme pont úgy kerülte el, ahogy én is szerettem volna elkerülni.

A vörös királynő megköszöri a torkát. A cinóberi kocsmákban az a hír járja, hogy valamikor szép arcú nő volt, bár drabális természet. Egy szívtipró, akihez a Széthullott Birodalom minden sarkából s még azokon is túlról tódultak az udvarlók. Én brutálisnak láttam az arcát, nagycsontúnak, amelyen úgy feszült a bőr, mintha megégett volna, és mégis ráncokat vetett, akár az összegyűrt pergamen. Minimum hetvenéves volt, de senki se mondta volna többnek ötvennél. A haja sötét, egyáltalán nem őszült, és ahol a fény ráesett, mélyvörösösen lángolt. De akár szép arcú, akár nem, a pillantásába minden férfinak beleremegett a gyomra. A szeme két, szenttelen kvarcszilánk. És semmi harcos királynői korona, ó, nem. Hatalmas, fekete-skarlát köntöse majdnem teljesen elborította, de a fején csak egy vékony aranykarika fogta össze a homlokából hátrahúzott fürtöket.

– Gyermekeim gyermekei! – Nagyanyó hangja csalódott volt, szinte érezni lehetett, hogy mindjárt felénk nyúl, és megfojt bennünket. Úgy csóválta a fejét, mintha mindannyian valami tragikusan félresikerült lötenyésztési próbálkozás produktumai volnánk. – És azt hallom, egyik-másiktok már új hercegeket és hercegnőket is elletett.

– Igen, m...

– Lusták vagytok, szaporodtok, zendültök, ti csőcselék! – Nagyanyó belefojtotta a szót Roland kuzinba, mielőtt még fölfújhatta volna magát. Roland mosolya elhalt a hülye szakálla közt, amit alighanem azért növeszt, hogy azt higgyük, álla is van alatta. – Sötét idők jönnek, erőddé kell válnia az országnak. A gyerekeskedésnek vége. Az én vérem csörgedezik az ereitekben, még ha jócskán megposhadva is. Úgyhogy katonák lesztek ebben a közelgő háborúban.

Martus erre csak horkantott egyet, de halkán, hogy meg ne hallja. Martus a nehézlovasság tisztje volt, lovagtábornoknak, a vöröshatári elit egység parancsnokának szánták. A vörös királynő azonban öt évvel ezelőtt, egy örületrohamában majdnem felszámolta a teljes egységet. Most aztán mehetnénk mind gyalog a csatába, áshatnánk az árkot, gyakorolhatnánk a végtelenségig az egyhangú taktikát, amit bármelyik paraszt eltanulhat, s amitől egy herceg semmivel sem ér többet egy csaposlegénynél.

– ...a nagyobb ellenség. Ideje lemondani az üres hódításról, és összeszedni erőnket...

Borús gondolataimból föltekintve láttam, hogy nagyanyó még egyre a háborúról dűnnyög. Nem mintha engem annyira érdekelne a becsület meg a méltóság. Ez a lovagi ökörködés csak lelassítja az embert, s akinek jottányi esze van, sutba vágja, amint szaladni kell – na de a külsőségek, a formák. A három lovas-hadtest egyikében szolgálni, kiérdemelni a tiszt sarkantyút, és három csatamént tartani a városi laktanyában... Időtlen idők óta előjoga ez az ifjú nemesnek. A fenébe is, lovastiszt akartam

lenni. Tagja akartam lenni a tiszti klubnak, adomázni akartam a Conarrf füstös asztalai körül ülve, végigléptetni a Királyi úton a Vörös Lándzsa vagy a Vaspata lobogója alatt, a lovastiszt hosszú hajával és bajszával, lábam közt egy harci ménnel. Aki tizedik az öröklési rendben, az elég sok hálószobába bejuthat, de aki Vöröshatár lovagjainak skarlátpiros köpönyegét vetheti a vállára, és egy csataló hasa köré fonhatja a lábát, annak kevés előkelő hölgy nem tárná szét a magáét, ha csábos mosolyt villant rájuk.

Látómezőm szélén megmozdult a vakszem asszony, tönkretéve az ábrándozásomat és mind a két fajta lovagolást kiverve a fejemből.

– ...minden halottat elégetni. A hamvasztás kötelező lesz nemesnek és közrendűnek egyaránt, és fütyülök rá, hogy Róma mit szól hozzá...

Már megint. A vén tyúk már egy éve kárpált a halotti rítusokról. Mintha egy magamkorú férfit érdekelne az ilyesmi! Mánia-kusan gyűjtötte a matrózmeséket, a Vizbefúlt-szigetekről érkező kísértettörténeteket, a Ken-mocsarokból jövő szutykos részegek zagyvaságait. A halottak máris összeláncolva mennek le a sírba – tiszta vaspocsékolás –, és most még ez sem elég? A tetemet el kell égetni? Ez nem fog tetszeni az egyháznak. Aláássa az ítéletnap terveiket, amikor is mindnyájunknak sártól csöpögve kellene kikelnünk a sírból egy végső, boldog ölelkezésre. De ki a francot érdekel? Őszintén. Néztem, ahogy a reggeli napfény végigkúszik a magas falakon, és próbáltam magam elé képzelni Lisát, ahogy hajnalban otthagytam, egy szál fénybe meg árnyékba öltözve.

A kamarás botja nagyot csattant a kőlapokon, mire fölrándult a fejem. Persze, mert nem sokat hunytam az éjjel, és a hajnali menekülés is eléggé próbára tett. Ha nem csipnek nyakon egy méterre a hálókamrámtól, legalább délig aludtam volna, és sokkal szebben álmodom végig mindazt, amit nagyanyó itt folyton félbeszakít.

– Hozzátok be a tanúkat! – A kamarás hangján még egy halálos ítélet is unalmasnak hangzott volna.

Belépett négy ór, közrefogva egy sebhelyekkel borított, magas, összebilincselts csuklójú és bokájú núbai harcost, akinek a derekára erősített vasövön fűzték át a láncait. Ez már felbirizgálta az érdeklődésemet. Elpocsékolts ifjúságom jó részét porondviadalokon töltöttem, fogadásokkal a Latin Negyedben, és ez volt a tervem a hátralevő életemre is. Mindig élveztem a derekas küzdelmet, az egészséges vérontást, már ha nem engem püföltek, és nem az én véremet csapolták meg. Gordo gödrei, vagy a Vérlyukak lenn a Kalmárban, olyan közel engedték a nézőt a veremhez, hogy gyakran fröccsent vér a cipője orrára, és rengetegféleképpen lehetett ott fogadásokat kötni. Újabban már a magam embereit is felléptettem néha. A marókói rabszolgahajókról mindig lehetett jófajta legényeket vásárolni. Két csörténél többre még egyik se vitte, de a vereség is lehet jövedelmező, ha az ember tudja, hová tegye a tétjét. Mindenesetre a núbai ígéretesnek látszott. Akár annyit is hozhatna a konyhára, amivel végleg lerázhathnám magamról Maeres Allust, és elhallgattathatnám az unalmas nyavalygását a tartozásaimról holmi pálinkákért, amiket már rég megittam, kurvákért, akiket már rég megdugtam.

Egy göthös, dekoratívan hiányos fogazatú félvér követte a núbait, hogy fordítsa a halandzsáját. A kamarás feltett egy-két kérdést, az ember meg a szokásos marhaságokat válaszolta az afrique-i homokból feltámadó holtakról, csak most már tömegével jöttek szerinte. Nyilván azt remélte, ha eléggé kiszínezi a meséjét, szabadon engedik. Jól csinálta, még egypár dzsinnt is bedobott, bár nem abból a víg, selyembugyogós fajtából, akik teljesítik az ember kívánságát. A végén majdnem megtapsoltam, de nagyanyó arcáról azt olvastam le, hogy ez nem lenne jó ötlet.

Két másik mihaszna következett, egymásra licitálva a tódításban. A kalóz, egy sötét ábrázatú ember szakadt fülekkel, ahonnan kitepték a függőit, arról hadovált, hogy halott hajók emel-

kednek föl a vizekből, amelyeknek csupa megfulladt matróz a legénységük. A szláv arról mesélt, hogy csontemberek kelnek ki a halomsírokból a puszták tengerén. Ősrégi halottak, halvány aranyba és sirkincsekbe öltözve, még az Építők előtti időkből. Ez a kettő nem porondra termett. A kalóz szívósnak látszott, és biztosan értett a közelharchoz, de mindkét kezéről hiányoztak ujjak, és a kora is ellene szólt. A szláv szálfatermetű fickó volt, de lassú. Vannak emberek, akiknek a darabossága minden mozdulatukat előre jelzi. Megint Lisáról kezdtem ábrándozni. Aztán Lisáról és Micháról együtt. Aztán Lisáról, Micháról és Sharalról. Elég komplikált lett. De amikor az örök a negyedik és egyben utolsó „tanúval” is bemasíroztak, nagyanyó kapta a teljes figyelmemet. Csak rá kellett nézni erre az emberre, máris világos volt, hogy a Vérlyukaknak annyi. Új bajvívót találtam!

A rab felszegett fejjel vonult be a trónterembe. A négy ór eltörpült körülötte. Láttam már magasabbakat, de nem sokat. Láttam izmosabbakat, de ritkán. Egyszer-kétszer még olyan férfit is láttam, aki mindkét értelemben nagyobb volt, de ez az északi úgy mozgott, mint egy igazi harcos. Én nem vagyok az a verekedő típus, de messziről kiszagolom a jó bunyóst. Ez úgy jött be, mint egy gyilkos, és amikor a kamaráshoz érve megrántották a láncát, acsargott. *Acsargott!* Már szinte láttam, ahogy potyognak a markomba az aranykoronák, amikor kiviszem ezt a fickót a porondokhoz.

– Snorri ver Snagason, a *Heddod* rabszolgahajóról vásárolva.
 – A kamarás önkéntelenül is hátralépett, és maga elé tartotta a botját, miközben olvasta. – A Hardanger-fjordnál került kereskedelmi forgalomba. – Homlokát ráncolva futtatta végig az ujját a tekercsen. – Add elő az eseményeket, amelyeket ügynökünknek lefestettél.

Fogalmam sem volt, hol lehet az a Hardanger, de kemény férfiakat terem, annyi szent. A rabszolga-kereskedők a haja nagyját lenyírták, de ami maradt belőle, az sűrű volt, és olyan fekete,

hogy szinte már kék. Azt hittem, az északiak szőkék. Leégett nyaka, válla viszont arra vallott, hogy a napfényt rosszul tűri. Számtalan korbácsnyom viritott leégett bőrén – ez csíphetett csak igazán! Mindegy, a porondgödrök legtöbbször árnyékban vannak, tervemnek ezt a részét legalábbis értékelni fogja.

– Beszélj, ember! – Nagyanyó egyenesben szólt az óriáshoz. Még órá is hatott.

Snorri ránézett a vörös királynőre, méghozzá olyan tekintettel, ami könnyen a szemébe kerülhet az embernek. Kék szeme volt, fakó. Ez legalább passzolt az örökségéhez. Akárcsak a prémeg fókabórrongyai, és a viking rúnák, amelyek feketéskéken sorakoztak a felkarján. Valami pogány írásnak látszott, de pöröly és bárd is akadt közte.

Nagyanyó megint nyitotta volna a száját, de az északi megelőzte, elcsente tőle a kezdeményezést.

– Hardangernél hagytam oda Északot, de nem az a hazám. Hardanger csupa csöndes víz, zöld lanka, kecske meg cseresznyéskert. Az ottaniak nem igazi északiak.

Mély hangja volt, és enyhe akcentusa, minden szót kihagyezett, hogy mutassa, más az anyanyelve. Az egész teremhez szólt, noha a tekintetét a királynőre függesztette. Egy igazi szónok tehetségével adta elő a történetét. Hallottam, hogy Északon a tél egyetlen, három hónapos éjszaka. Az ilyen éjszakák mesemondókat teremnek.

– Uuliskindben volt az én otthonom, a Metsző Jég innenső végén. Azért mondom el nektek a történetemet, mert az a hely és az az idő nincs többé, csak az emlékezetben él tovább. Nem azért vésem elmétekbe ezeket a dolgokat, hogy értelmet vagy életet adjak nekik, hanem hogy valósággá váljanak előttetek, hogy ti is járhattok az undorethek, a Kalapács Gyermekei között, és halljatok utolsó küzdelmükről.

Nem tudom, hogy csinálta, de amikor a szavak köré tekerte a hangját, Snorri mágiát teremtett. Felállt a szőr a karomon, és

csapjon belém a mennykő, ha nem szerettem volna magam is viking lenni, aki csatabárdját pörgeti a hajó orrában, miközben az úszik föl az Uulisk-fjordon, és alatta ropog a tavaszi jég.

Amikor megállt, hogy levegőt vegyen, a hülyeség persze kiszállt belőlem, örültem, hogy melegben és biztonságban lehetek Vöröshatárban, de amikor beszélt, minden jelenlevő mellkasában viking szív dobogott, még az enyémben is.

– Uuliskindtól északra, a Jarlson-felvidéken is túl kezdődik az igazi jég. A nyár telje visszaszorítja ugyan négy-öt kilométerre, de az ember nemsokára megint a föld fölé emelkedve áll, olyan jégtakarón, amely sohasem olvad el, gyűrött, szakadékos, ősi. Odáig csak azért merészkednek az undorethek, hogy az inowenekkel kereskedjenek, akik a hóban élnek, és a tengerjégen vadásszák a fókát. Az inowenek nem olyanok, mint a többi ember, főképp be varrják magukat, és bálnaszírt esznek. Az inowenek... mások. Az inowenek rozmáragyart, bálnaszírból izzasztott olajat, nagy cápafogakat, fehér medvebundát és bőroket árulnak. És mamutcsontot, amiből fésűt meg szigonyt, meg a jég igaz szellemeinek formáját faragják ki.

Amikor nagyanyó beleszólt az áradó mesébe, úgy hangzott, mint egy károgó varjú, amelyik felül akar írni egy dallamot. De már az is becsületére válik, hogy egyáltalán megtalálta a hangját – én azt is elfelejtettem, hogy a trónteremben állok, sajjó lábbal, az ágyam után ásítózva. Képzeltben Snorri oldalán csereberéltem kovácsolt vasat és sót bálnacsontból faragott pecsétekre.

– A halottakról beszélj, Snagason. Ijessz rá ezekre az ingyenélő hercegekre – buzdította nagyanyó.

Ekkor vettem észre. Snorri épp csak egy röpke pillantást vetett a vakszem asszony felé. Az idők folyamán megértettem: köztudomású, hogy a vörös királynő rendszeresen tanácskozik a Néma Nővérrel. De ahogy az a „köztudomású” dolgokkal lenni szokott, az illetőknek fogalmuk sem volt, honnan veszik az értesülést, holott égre-földre esküdöztek, hogy az utolsó szóig igaz.

Köztudomású példának okáért az is, hogy Grast hercege fiatal fiúkkal hál. Én magam híreszteltem el, amikor felpofozott, mert tisztességtelen ajánlatot tettem a húgának, annak a bögyös-faros fehérszemélynek, akinek magának is jócskán voltak tisztességtelen ajánlatai. A gonosz pletyka lábra kapott, és én nagy élvezettel védelmeztem a herceg becsületét mindazokkal szemben, akik „megbízható forrásból hallották!” Szóval köztudomású, hogy Grast hercege kisfiúkat buzerál a várában, köztudomású, hogy a vörös királynő titkon vajákol a legmagasabb tornyában, köztudomású, hogy a Néma Nővér, ez a veszedelmes boszorkány, akinek a birodalom minden bajában benne van a keze, vagy a vörös királynő bábja, vagy vice versa. De amíg ez a drabális északi rá nem pillantott, soha nem találkoztam olyan emberrel, aki tényleg látta volna a vakszem asszonyt a nagyanyám oldalán.

Akár a Néma Nővér gyöngyházfényű tekintete, akár a vörös királynő parancsa győzte meg, Snorri ver Snagason bölintott, és a halottakról kezdett beszélni.

– A Jarlson-felvidéken megfagyott holtak kóborolnak. Egész hullatörzsek, fagytól feketék, menetoszlopokban támolynak a frostral örvényébe veszve. Állítólag mamutok bandukolnak mellettük, döglött vadak, jégzirtekből szabadultak, amelyek messze északon zárták magukba őket, még mielőtt Odin megajándékozta volna az embereket a beszéd átkával. Számuk nem ismeretes, de sokan vannak.

– Amikor Niflheim kapuja megnyílik, hogy kieressze a telet, és a fagyóriások lehelete végighömpölyög az egész Északon, előjönnek vele a holtak is, és akit csak elkaphatnak, azt besorozzák maguk közé. Magányos kereskedőket, idegen partokra vetett halászokat. Néha átkelnek a fjordok jéghídján is, és egész falukat rabolnak el.

Nagyanyó felállt a trónról, és tucatnyi páncélkesztyűs kéz fonódott a kardja markolatára. Savanyú pillantást vetett ivadékaira.

– És te hogy kerülsz elénk láncokban, Snorri ver Snagason?

– Azt hittük, északról jön majd a veszedelem, a Felvidékről meg a Metsző Jég felől. – Megrázta a fejét. – Amikor hajók úsztak fel az Uuliskon éjnek évadján, fekete vitorlával, némán, mi aludtunk, az őrszemek pedig északra lestek, fagyott holtakat várva. Martalócok keltek át a Csendes-tengeren, támadtak rá az undorethekre. A Vízbefúlt-szigetek emberei rontottak közibénk. Voltak közöttük élők, rothadástól megkímélt hullák, meg más teremtmények is: félemberek a brettani mocsarakból, hullafalók, vámpírok mérgezett fullánkokkal, amelyek kilopják az emberből az erőt, és olyan elesetté teszik, mint a szopós gyerek.

– Törtevezőjű Sven mutatta az utat a hajóiknak. Sven meg más hardassák. Az ő álnokságuk nélkül a szigetlakók sohasem találtak volna föl éjjel az Uuliskon. Még nappal is odaveszett volna néhány hajójuk. – Snorri hatalmas keze ökölbe szorult, vállán megrándultak az izomkötegek, ahogy egyre gyülemlt benne a vérszomj. – A Törtevezőjű húsz megláncolt harcost kapott fizetségül. A Hardanger-fjordban adott el bennünket. A kalmár, a Kikötőkirályságok kereskedője Afrique-ban akart újra eladni bennünket, miután leveztünk a rakományával délre. Engem a te ügynököd vett meg tőle Kordobában, az albusi kikötőben.

Nagyanyó eget-földet megmozgathatott ezeket a történeteket kutatva – Vöröshatárban nem volt hagyománya a rabszolgaságnak, és tudtam, hogy ő maga is rosszallja az emberkereskedelmet.

– És a többiek? – kérdezte ellépve mellette, kartávolságon kívül, mintegy felém közeledve. – Akiket nem hurcolt el a honfitársad?

Snorri belebámult az üres trónba, majd egyenesen a vakszem asszonyra nézett. Összecsikordította a fogát.

– Sokakat lemészároltak. Én megmérgezve feküdtem, nézve, ahogy a vámpírok körülnyüzsgik a feleségemet. Néztem, ahogy vízbe fúltak szaladnak a gyerekeim után, de a fejemet se tudtam mozdítani, hogy lássam, elmenekültek-e. A szigetlakók vöröslő kardokkal tértek vissza a hajóikra. Foglyokat ejtettek. – Elhallga-

tott, a homlokát ráncolta, azután megrázta a fejét. – Törtevezőjű Sven... mesélt nekem. Az igazságba ugyan beletörne a Törtevezőjű nyelve... de azt mondta, a szigetlakók a Metsző Jégre viszik a foglyaikat, hogy ássák fel nekik. Mert odakinn van Olaaf Rikeson hada. A Törtevezőjű szerint a szigetlakókat azért küldték, hogy szabadítsák ki őket.

– Egy hadsereg? – Nagyanyó már olyan közel volt, hogy megerinthessem volna. Szörnyeteg egy nő, nálam is magasabb, pedig én száznyolcvanöt centi vagyok, és valószínűleg olyan erős, hogy ketté tudna törni a térdén. – Ki ez a Rikeson?

Az északi erre felvonta a szemöldökét, mintha bizony minden uralkodónak illene ismernie fagyos pusztasága cifra történetét.

– Olaaf Rikeson III. Orrin császár uralkodásának első nyarán vonult fel északra. A sagák szerint ki akarta űzni az óriásokat Jotenheimből, és vitte magával a kapujuk kulcsát. A józanabb történetírók szerint talán az volt a célja, hogy bekebelezze a birodalomba az inoweneket. De bármi is az igazság, a feljegyzések egyetértenek abban, hogy ezer, sőt lehet, hogy tízezer emberrel ment. – Snorri vállat vont, és elfordult a Néma Nővértől a nagyanyám felé. Bátrabb volt nálam (amivel nem mondtam sokat), mert én ugyan nem fordítanék hátat annak a teremtménynek. – Rikeson azt hitte, Odin áldásával masírozik, de az óriások lehelete lehömpölygött rájuk, és egy nyári napon minden harcosa megfagyott állító helyében, a havak pedig betemették őket. A Törtevezőjű szerint azok, akiket Uuliskindből elhurcoltak, a halottakat fogják kiásni. Kiszabadítják őket a jégből.

Nagyanyó végigsétált a csoportunk előtt. Martus, a kicsi Jалан, Darin, Roland kuzin a hülye szakállával, a sovány és savanyú Rotus, aki harmincéves és még mindig nőtlen, unalmas, mint a mosogatóvíz, az olvasás a mániája – ráadásul történelemkönyveket olvas! Rotus előtt megállt, mert ő is a kedvence volt, harmadik az öröklési sorban – bár szerintem akkor is Serah-ra fogja hagyni a trónját.

– És miért, Snagason? Ki küldött ki egy ilyen csapatot ezzel a feladattal? – Úgy nézett Rotus szemébe, mintha egyedül ő foghatná fel közülünk a választ.

Az óriás hallgatott. Nem kismiska egy északinak elsápadni, de esküszöm, elsápadt.

– A Holt Király, hölgyem.

Az egyik őr mozdult, hogy levágja, bár nem tudom, azért-e, mert elvétette a titulust, vagy mert feldühítette, hogy ilyen marhaságokkal etet bennünket. Nagyanyó egyetlen, felemelt ujjával megállította.

– A Holt Király. – Lassan ismételte a szavakat, mintha bizony pecsétet ütöttek volna a véleményére. Lehet, hogy már korábban is említette az illetőt, amikor nem figyeltem oda.

Meséket persze én is hallottam. Gyerekek rémisztgették velük egymást mindenszentek előestéjén. Elvisz a Holt Király! Hú, hú, hú. De ettől csak a gyerekek ijednek meg. Aki tudja, milyen messze vannak a Vízbefúlt-szigetek, hány királyság esik közénk meg közéjük, az magasról tesz rá. Még ha van is egy szemernyi igazság ezekben a mesékben, komoly úriember nem kezd hisztizni egy maroknyi pogány nekromanta miatt, akik régi hullákkal játszadoznak azokon a szittyós buckákon, amik a Szigetek Urainak megmaradtak. És ha előrángatnak a koporsójukból teszem azt száz tekerdő hullát, akikről cafatokban szakad le a hús, akkor mi van? Tíz nehézlovas fél óra alatt legázolja őket veszteség nélkül, aztán mehetnek vissza rohadni a fészkes fenébe.

Fáradt voltam és rosszkedvű, amiért fél délelőtt ott kell ácsorognom, ezt a sok ökörséget hallgatva. Ha ráadásul még részeg is lettem volna, lehet, hogy ki is mondom, amit gondolok. Tiszta szerencse, hogy nem voltam az – a vörös királynő egyetlen pillantásával kijózanított volna.

Nagyanyám megfordult, és az északira mutatott.

– Jól beszéltél, Snorri ver Snagason. A bárd vezessen utadon.
– Erre csak pislogni tudtam. Biztos valami északi mondás. – Vi-

gyétek – parancsolta, és az örök nagy lánccsörgés közepette ki-
vezették Snorrit.

Hercegtársaim susterogni kezdtek, én meg ásítózni. Néztem a távozó, irdatlan természetű északit, és reméltem, hamarosan minket is elbocsátanak. Hiába hívott az ágy, fontos terveim voltak Snorri ver Snagasonnal, és minél hamarabb fülön kellett csípnem.

Nagyanyó visszament a trónjához, és addig tartotta a száját, amíg erre az utolsó rabra is rá nem zárult az ajtó.

– Tudtátok, hogy van olyan ajtó, ami a halálra nyílik? – A vörös királynő nem emelte meg a hangját, mégis rögtön elvágta vele a hercegek locsogását. – Egy igazi ajtó. Olyan, amire rátehetitek a kezeteket. És mögötte terül el a halálnak minden földje. – Tekintete végigsöpört rajtunk. – Van egy fontos kérdés, amit most fel kellene tennetek nekem.

Senki sem szólalt meg – nekem sejtelmem se volt róla, mi lenne az, mégis kísértést éreztem, csak hogy siettessem a dolgokat. De úgy döntöttem, inkább hallgatok, és a csend már a végtelenségig húzódott, mire Rotus megköszörülte a torkát, és kibökte:

– Hol?

– Nem. – Nagyanyó félrehajtotta a fejét. – A helyes kérdés az, hogy „miért?” Miért nyílik ajtó a halálra? A válasz legalább olyan fontos, mint bármi, amit ma hallottatok. – Rám esett a pillantása, mire én sürgősen vizsgálgatni kezdtem a körmeimet. – Azért nyílik ajtó a halálra, mert a mítoszok korát éljük. Őseink az örök törvények világában éltek. De megváltoztak az idők. Azért van ilyen ajtó, mert mesék szólnak erről az ajtóról, mert mítoszok és legendák nőttek köréje a századokon át, mert szent könyvekbe foglalták, és mert a történeteket erről az ajtóról újra és újra elre-
gélük. Azért van ilyen ajtó, mert bizonyos értelemben kívántuk, vagy vártuk, vagy mindkettő. Hát ezért. És ezért kell elhinnetek azokat a meséket, amiket ma hallottatok. A világ változóban van, mozog a talpunk alatt. Háborúban állunk, Vöröshatár gyermekei, bár lehet, hogy ti még nem látjátok, nem érzitek. Háborúban

állunk mindennel, amit el tudtok képzelni, és nincs más fegyverünk, csak a vágyunk, hogy szembeszálljunk vele.

Hülyeség, ugyebár. Vöröshatár az utóbbi időben csakis Scoron ellen viselt hadat, és az elmúlt évben az is bizonytalan fegyverszünetté szelídült... Nagyanyó megérezhette, hogy még a leg-hiszékenyebb hallgatóját is elvesztette, mert taktikát váltott.

– Rotus azt kérdezte, „hol”, csakhogy én tudom, hol van ez az ajtó. És azt is tudom, hogy nem lehet kinyitni. – Megint felállt a trónról. – Mi kell tehát egy ajtóhoz?

– Kulcs? – Serah, a kis stréber.

– Igen. Kulcs. – Egy mosoly a kedvencnek. – Ilyen kulcsra sokan áhítoznak. Veszélyes holmi, de jobb, ha nálunk van, és nem az ellenségénél. Hamarosan feladatom lesz mindannyiokat számára: kinek keresésre kell majd indulnia, kinek kérdésekre válaszolnia, kinek új leckét tanulnia. Elvárom tőletek, hogy úgy vesétek bele magatokat ebbe a munkába, mint még semmi másba. Engem fogtok szolgálni vele, de magatokat is, és ami a legfontosabb, a birodalmat.

Egymásra vetett pillantások, mormogás, „Hogy jön ehhez Vöröshatár?”, utóbbi talán Martustól.

– Elég! – Nagyanyó összecsapta a kezét, és elbocsátott bennünket. – Menjete. Rohanjatok vissza üres fényűzéseitekhez, és élvezzétek, amíg lehet. Vagy, ha tényleg forró bennetek a vérem, gondolkodjatok el szavaimon, és azok szerint cselekedjete. Ezek az utolsó napok. Mindannyiunk élete egyetlen pontra és időre szűkül, nem messzire és nem sok évre ettől a teremtől. A történelem egy olyan pontjára, amikor a császár vagy megment, vagy pokolra juttat bennünket. Mi csak annyit tehetünk, hogy időt biztosítunk neki ehhez, és annak az árát vérrel kell megfizetni.

Na végre! Loholtam ki a többiekkel együtt, utolérve Serah-t.

– Hát ennek annyi! Az öreglány megkergült. Császár! – Rávilantottam csábos lovastiszi mosolyomat. – Annyira még nagyanyó se vén, hogy láthatta volna az utolsó császárt!

BOLONDOK HERCEGE

Serah megvető tekintettel mért végig.

– Te *tényleg* semmire sem figyeltél abból, amit mondott? –
Azzal faképnél hagyott, és már csak Martus meg Darin lökött
oldalba, amint elhúztak mellettem.

NÉGY

A trónteremből kilépve végigrohantam a nagyfolyosón, balra fordulva ott, ahol a családom jobbra. Páncélok, szobrok, legyezőszerűen kirakott kardok suhantak el mellettem. Hétköznapi cipóm százméternyi eszméletlen drága, indusi módra mintázott, pompás selyemszőnyegen vágta át. Vadul lassítva befordultam a sarkon, majdnem fellökve két szolgát, és nekiiramodtam a vendégfertály középső folyosójának, amelyről szobák tucatjai nyíltak a látogatóba érkező nemeseknek.

– Félre az útból, a *francba!* – Valami vén családi bútordarab bigegett ki egy ajtón, egyenesen eléem. Apám egyik szolgálja, Robbin, egy ősz nyomoronc, aki folyton láb alatt van. Elhúztam mellette – Isten tudja, minek tartunk ilyen vénségeket –, és jól belegyorsítottam.

Kétszer is örök ugrottak elő a fülkékjükből, az egyik még rám is kiáltott, de aztán rájött, hogy inkább öngyilkos vagyok, mint orgyilkos. A folyosó vége előtt két ajtóval megálltam, és beléptem a Zöld Szobába, remélve, hogy üres lesz. A rusztikus stílusban berendezett helyiség – a baldachinos ágy magas lábai igazi

tölgyfaként terebélyesedtek szét – tényleg üres volt, a bútorok fehér leplekkel letakarva. Elmentem az ágy mellett, amelyben egykor több kellemes éjszakát is töltöttem egy barna bőrű, dél-római contessával, és feltéptem a zsalut. Ki az ablakon a balkonra, át a korlátton, le a királyi istálló csúcsos tetejére, amely mellett a Királyi út bármelyik gazdag háza eltörpült volna.

Én aztán igazán tudok ugrani, de ha arról az istállótetőről leveti magát, még egy kínai akrobata is szörnyethal, úgyhogy a sebesség, amellyel végigloholtam a kőeresz mentén, jól kiszámított egyensúlyt képezett a vágyam között, hogy le ne pottyanjak a halálba, meg a másik vágyam között, nehogy Maeres Allus vagy valamelyik behajtója ledöfjön. Az óriás északi kiutat verekedhet számomra az adósságból, ha sikerül felbérelnem, és jó fogadásokat kötök. Ha meg lesznek, akik nem azt látják benne, amit én, hát a fenébe is, majd mákonyt keverek az italába, és ellene fogadok.

A tető tulsó szélén két korinthuszi oszlop támogatott holmi ösöreg folyondárokot, vagy vice versa. Mindegy, egy jó vagy éppen elkeseredett mászó itt azért leeresztkedhet. Az utolsó öt métert csúszva tettem meg, jól lehorzsoltam a sarkam, megharaptam a nyelvem, és vért köpködve rohantam tovább a Csata kapu felé.

Miután kifulladásra odaérkeztem, kétrét görnyedve, tenyereimet a combomnak támasztva, levegő után kapkodva beletelt pár pillanatba, mire a helyzetet felmérhettem.

Két ór figyelt őszinte kíváncsisággal. Egy Dupla nevű vén szeszakzán, meg egy suhanc, akít nem ismertem.

– Dupla! – Kiegyenesedtem, és baráttan intettem neki. – Melyik tömlőbe vitték a királynő foglyait? – Nyilván a Márszél-torony hadicelláiba. Mert lehet, hogy rabszolgák, de azt az északit nem rekkentenék csak úgy akárhová. Mégis megkérdeztem, mert mindig célszerű könnyű kérdéssel nyitni, hogy a kérdezett megnyugodjon.

– Azokat nem cellákba pöndörítik. – Dupla köpni akart, de meggondolta magát, és zajosan nyelt egyet.

– He...! – Csak nem végezteti ki őket a nagyí? Micsoda bűnös pazarlás lenne!

– Szabadon erisztki őket, aszt hallom. – Dupla helytelenítően rázta a fejét, csak úgy rezgett a tokája. – Mán jön is Contaph, hogy intézkegyik. – A tér felé biccentett, és tényleg Contaph közeledett, hivatala köntösrétegeibe burkolózva, és dölyfösen kacsázva, ahogy jelentéktelen funkcionáriusoknak szokása. A Csata kapu fölötti bordázott kőablakokból máris láncnyikorgás hallatszott.

– A francba! – Az ajtóról az alkamarásra pillantottam, majd vissza. – Tartsd fel őket, Dupla! – parancsoltam. – Ne mondj nekik semmit. Egy szót se. Megjutalmazlak érte. A barátodat is. – Azzal előresiettem a Mecser-házbeli Ameral Contaph fogadására.

A tér közepén találkoztunk, ahol ősi napóra mérte az időt dél előtti árnyékokkal. A kockakövek máris melegedtek, a nap ígérete a háztetők fölött hevült.

– Ameral! – Széttártam a karom, mintha csak egy régi baráttra leltem volna.

– Jalan herceg. – Lesunyta a fejét, hogy ne kelljen látnia. Megbocsátottam a gyanakvását, mert gyerekkoromban skorpiókat szoktam dugdosni a zsebébe.

– Azok a rabszolgák, akik a ma reggeli műsort adták a trónteremben... mi lesz velük, Ameral? – Eléje léptem, mert ki akart kerülni, kövérkés kezében a parancstekercset szorongatva.

– Útnak kell indítanom őket egy karavánnal Port Ismuth felé, felszabadítólevelekkel ellátva. – Sóhajtva abbahagyta a cselezgetést. – Mit kívánsz, Jalan herceg?

– Az északit. – Mosolyogva rákacsintottam. – Túl veszélyes, hogy csak úgy elengedjük. Erre bárki rájöhetett volna. De mind egy, mert nagyanyám most azért küldött, hogy vegyem át tőled.

Contaph bizalmatlan szemekkel méregetett.

– Én nem kaptam ilyen értelmű utasítást.

Be kell vallanom, hogy nagyon becsületes ábrázatom van. Egyesek már nyíltan és merésznek is nevezték. Engem köny-

nyű hősnek nézni, és egy kis erőfeszítéssel még a legcinikusabb idegent is meg tudom győzni az őszinteségemről. De azokkal szemben, akik ismernek, nehezebb bevetnem ezt a fogást. Sokkal nehezebb.

– Gyere, sétáljunk egyet. – A vállára tettem a kezem, és a Csata kapu felé tereltem. Célszerű arrafelé terelni az embereket, amerre eleve is igyekeztek. Elmossa a határvonalat aközött, amit ők akarnak, meg amit te akarsz.

– Az a helyzet, hogy a vörös királynő írásba adta nekem azt a parancsot. Igazából csak ráfirkantotta egy pergamenre. Én meg, szégyen-nyalázat, elejthettem valahol, miközben idelfelé rohan-
tam. – Elvettem a kezem a válláról, és lekapcsoltam a csuklómról egy aranyláncot, amely jó nehéz szemekből állt, és egy kis rubin volt mindegyik csatjába ágyazva. – Nagyon kínos lenne visszamen-
nem a nagyanyámhoz, és bevallanom, hogy elvesztettem. Egy jó barát megérti az ilyesmit. – Megint terelgetni kezdtem, mintha az volna az egyetlen célom, hogy minél hamarabb odaérjen, ahová tart. Közben lengettem előtte a láncot. – És te a *barátom* vagy, ugye, Ameral? – Ahelyett, hogy a köntöse zsebébe ejtettem volna, kockáztatva, hogy eszébe jutnak róla a skorpiók, inkább az izzadt markába nyomtam, kockáztatva, hogy rájön: vörös üveg meg aranyozott, még hozzá igencsak vékonyan aranyozott ólom az egész. Ami valódi értékem volt, már rég zaciba vágtam, hogy az adósságaimnak legalább a kamatát törleszthessem.

– Visszámégy, amerről jöttél, és megkeresed azt a dokumentumot? – kérdezte Contaph, sanda pillantást vetve a láncra. – És elhozod nekem még napnyugta előtt?

– Hát persze. – Csak úgy patakozott rólam az őszinteség. Ha tovább erőltetem, a végén még csöpögni kezdek.

– Tényleg veszélyes egy fickó az az északi. – Contaph bólogatott, hogy elhitesse magával. – Hamis isteneket imádó, pogány fajzat. Be kell vallanom, csodálkoztam is, hogy szabadulást rótak a neve mellé.

– Hiba volt. – Én is bólogattam. – De most jóvátesszük. – Fel-tűnt előttünk Dupla, heves vitába bonyolódva a kapuajtóba vá-gott nézőrácson keresztül. – Kiengedheted a rabokat – kiáltottam oda neki. – Átvesszük őket!

– Szokatlanul elégedettnek látszol. – Darin lépett be a Magas Csarnok nevű ebédlőterembe, amely magas elhelyezkedéséről, és nem magas plafonjáról kapta a nevét. Szeretek itt enni, mert nagyszerű kilátás nyílik belőle nemcsak a palotakomplexumra, hanem a lőrésablakokon át apám házának bejárati csarnokára is.

– Fácán, marinírozott pisztráng, tojás. – Az ezüstitálákra mu-tattam, amelyek előttem sorakoztak a hosszú kecskelábú asz-talon. – Miért ne lennék elégedett? Szolgálj ki magad. – Darin önelégült alak ugyan, és túlságosan is érdeklik a dolgom, viszont nem olyan dögvész, mint Martus, így hát kizárásos alapon övé a „kedvenc testvér” díja.

– A főudvarmester azt mondja, újabban mindenféle edények tűnnek el a konyháról. – Darin fogott egy tojást, és leült vele az asztal túlsó végéhez.

– Érdekes. – Julia, a sasszemű főszakácsunk panaszkodhatott a főudvarmesternek, de hogy az ilyesmi hogyan jut Darin fülébe... – El kéne fenekelni néhány kiskukktát. Mindjárt vége lenne.

– Milyen bizonyítékokra alapozva? – Megsózta a tojást, és na-gyot harapott bele.

– Mi a francnak ide bizonyíték? Pofán verni a cselédeket, jól rájuk ijeszteni. Abból tanulnak. Nagyanyó is ezt tenné. Az enyves ujjat eltörik, ahogy mondani szokta. – Megjátszottam az őszin-te felháborodást, és ingerültségemhez a zavarom is hozzáadott. Ezek szerint Jal többé nem teheti pénzzé a családi ezüstöt... ennek a hitelforrásnak is lőttek. Mindegy, az északi harcosom biztonságosan el volt rejtve a Márszél-toronyban. Onnan, ahol ültem, éppen ráláttam erre az öregtoronyra: hatalmas kőépít-

mény, ősbibb a palota összes többi részénél, sebhelyes, elcsúfított, de makacsul ellenállt egy tucat korábbi király tervének, hogy lebontsák. A derekán, mint valami öv, sűrű rácsos, apró ablakok futottak körbe. Snorri ver Snagason ezek valamelyikére les föl a cellája padlójáról. Parancsba adtam, hogy véres sült húst kapjon, jó sokat. A harcosokat a vér élteni.

Sokáig bámultam a tornyot és mögötte a mennyek roppant tájképét, a fehér és kék eget: minden mozgásban volt, úgyhogy mintha a torony úszott volna, és a felhők álltak volna a helyükön, kész hajót képezve abból a rengeteg kőből, amely fehér hullámonkon bukdácsol.

– Mi a véleményed erről a ma reggeli marhaságról? – Nem számítottam válaszra, azt hittem, Darin már rég elment.

– Az, hogy ha nagyanya nyugtalankodik, akkor nekünk is van okunk rá – felelte Darin.

– Halálra nyíló ajtó? Hullák? Nekromancia? – Leszopogattam a húst egy fácáncsontról. – Ettől kéne rettegnem? – Megkocogtattam a csonttal az asztalt, elfordultam az ablaktól, és rávigyogrogтам. – Utánam veti magát, hogy bosszút álljon? – Lépegetni kezdtem vele az asztal lapján.

– Hallottad azokat az embereket...

– Te láttál már halottat járkálni? Most ne a messzi sivatagokra meg jeges pusztaságokra gondolj. Itt, Vöröshatárban látott már *bárki* effélét?

Darin vállat vont.

– Nagyanya szerint legalább egy nemszületett már itt van a városban. Ezt komolyan kell venni.

– Egy micsoda?

– Jézusom! Egyetlen szavára se figyeltél? Ha nem tudnád, ő a királynő. Néha érdemes meghallgatni, amit mond.

– Nemszületett? – Semmi se rémlett. Még csak nem is derengett.

– Olyasvalaki, aki nem az életbe, hanem mindjárt a halálba születik bele, emlékszel? – Darin a fejét rázta értetlen tekintetem

láltán. – Hagyjuk. Most viszont figyelj. Apa elvárja, hogy ma este légy ott az operában. Semmi késés, semmi részegség. Semmi megjárás, hogy nem szóltunk előre.

– Opera? Úristen, miért? – Már csak ez hiányzott. Egy csomó hájas, kipingált idióta, aki órákon át visít az operaház színpadról.

– Légy ott, és kész. Egy bíborostól elvárják, hogy időről időre finanszírozzon efféle projekteket, ilyen esetekben pedig a családnak is illik megjelennie, nehogy a véleményvezérek szavá tegyék a dolgot.

Már nyitottam a számat, hogy tiltakozzam, amikor eszembe jutott, hogy a DeVeer nők is ezek közé a véleményvezérek közé tartozhatnak. Sőt Phenella Maitus, Ortus Maitus nemrégiben érkezett, állítólag gyönyörű lánya is, márpedig az apjának úgy ki van tömve a zsebe, hogy még egy házassági szerződés árán is érdemes lenne belenyúlni. És persze ha el tudnám intézni, hogy Snorri még az opera kezdete előtt bemutatkozzon, akkor a műsorszünetben sok arisztokrata és kereskedői erszény megnyílna, hogy erre az új, izgalmas vérre fogadásokat kössön. Az operában az a jó, hogy még inkább megszeretteti az emberrel a többi szórakozásfajtát. Becsuktam a számat, és bólintottam. Darin, még mindig az egy szem tojását rágcsálva, távozott.

Elvesztettem az étvágyamat. Félretoltam a tányért. Tanács-talan ujjaim a köpenyem redői alatt ráleltek a régi medalionra, előhalásztam, és megkocogtattam vele az asztalt. Olcsó kis ezüstmeg üvegholmi: kinyílt, felfedve anyám portréját. Becsuktam. Hétéves koromban látott utoljára: akkor vitte el a vérhas. Annak nevezték, vérhasnak. Pedig csak borzalmas hasmenés, igazából. Az ember legyengül, belázasodik, és bűzölögve múlik ki. Hercegnőnek, pláne anyának nem lenne szabad így halni meg. Viszszadugtam a medaliont. Jobb, ha hétévesen emlékszik rám, jobb, ha nem lát olyannak, amilyenné lettem.

Mielőtt távoztam volna a palotából, felszedtem a kíséretemet, két öregecske testőrt, akiknek apám jóvoltából az irhámra kellett vigyázniuk. A mögöttem totyogó párossal a Vörös Csarnok felé kanyarodtam, és begyűjtöttem pár cimborát. Roust és Lon Greyjart, Nyíl hercegének unokaöccseit, akiket a „kapcsolatok ápolására” küldtek hozzánk, ami nagyrészt abból állt, hogy felzabálták a legjobb kajáinkat, és a szobacibusainkat hajkurászták. Azonkívül Omart, a líbai kalifa hetedik fiát, aki nagy szerencsejátékos volt. A Mathémában való rövid és dicstelen időzésem során ismerkedtem meg vele, és ő rábeszélte a kalifát, hogy küldje át a kontinensre tanulmányai kiteljesítése végett! Omarral és a két Greyjarral átmentünk a vendégszárnyba, a Belső Palotának abba a részébe, ahol a legfontosabb dignitáriusok kaptak szállást, és ahol Barras Jon apjának, a vyene-i követnek volt a lakosztálya. Megparancsoltuk egy cselédnek, hogy hívja ki Barrast, aki hamarosan elő is bújít, sarkában a társával-testőrével, Rollasszal.

– Tökéletes este a berúgáshoz! – Barras tisztelgett, amint lejött a lépcsőn. Neki minden este tökéletes volt a berúgáshoz.

– Ahhoz bor is kellene! – Széttártam a tenyerem.

Barras félreállt, hogy mutassa: Rollas egy jókora flaskót hozott magával.

– Hallom, hajcihő volt az udvarban.

– Amolyan klángyűlés – feleltem. Barras folyton udvari hírekre ácsingózott. Az volt az érzésem, a fele zsebpenze attól függ, mennyi pletykát szállít az apjának.

– A Kék Hölgy már megint kavarja? – Átkarolta a vállamat, és a Pór kapu felé terelt. Barras szemében minden összeesküvés volt, nemzet nemzet ellen, vagy ami még rosszabb, konspiráció a Széthullott Birodalom maradék békéjének aláásására.

– Tudja a fene. – Most, hogy mondta, tényleg szóba került a Kék Hölgy. Barras régóta erősködött, hogy nagyanyám és ez az állítólagos varázslónő évtizedek óta magánháborút vív egymás-

sal, ami, ha igaz, elég nyavalyás kis háborúcska lehetett, mert én semmi jelét sem láttam. A Kék Hölgyről szóló mesék pont olyan kétesek voltak, mint amiket arról a maroknyi úgynevezett mágusról terjesztettek, akik állítólag a nyugati udvarokban kísértettek. Kelem, Corion, és vagy egy fél tucat másik: csupa sarlatán. Csakis nagyanyó Néma Nővérenek léte adott némi hitelt ezeknek a híreszteléseknek... – Utoljára mintha azt hallottam volna, hogy egyik teuton udvarból a másikba szalad. Lehet, hogy már föl is lógatták boszorkánységért.

Barras horkantott egyet.

– Bízunk benne. Bízunk benne, hogy nem Scorróban szítja már megint annak a kis háborúnak a tüzét.

Teljes mértékben egyetértettem vele. Barras apja vezette a béketárgyalásokat, és olyan büszke volt rá, akár a második fiára. Inkább egy közeli rokonomnak essen baja, mint hogy ez a béke veszélybe kerüljön. Engem ugyan két lóval se vontatnak vissza a hegyek közé, a scorróniakkal harcolni.

Jókedvűen léptünk ki a Győzelmi kapun, egymásnak adogatva a wennithi vörössel tele flaskót, miközben én arról értekeztem, miért jó nővéreknek udvarolni.

A Hősök terére érve megsavanyodott a bor a számban. Fuldokolva ejtettem el a flaskót.

– Ott van! Látjátok? – Öklendezve, könnyemet törölgetve, a magam hozta szabályt megszegve a vakszem asszonyra mutatam. Egy nagy szobor, az Utolsó Helytartó tövében állt, aki komoran üldögélt kis trónján.

– Köpöd ki! – Roust hátba vágott.

– Kit kéne látunk? – kérdezte Omar arrafelé bámulva. A vénasszony rongyokba öltözött, lehet, hogy a következő pillanatban egy csomó szakadt ruha lesz belőle egy kiszáradt bokorra hajtva. Könnyen elképzelhető, hogy Omar ezt látta.

– Majdnem összetörted! – Barras felvette a flaskót, amely teljes biztonságban volt a vörös fonatában. – Gyere a papához!

Majd én vigyázok rád, kicsikém! – Úgy ölelte magához, mint egy csecsemőt.

Nem, egyikük se látta. Egy pillanatig még nézett rám vaksi szeme parázsló tekintetével, aztán sarkon fordult, és eltűnt a sokadalomban, amely a Trent piac felé tódult. A többiek noszogatóására én is elindultam; régi félelmek kísértettek.

Kora délután lett, mire a Vérlyukak közelébe értünk, én a magam részéről izzadtan és idegesen, és nem is csak az évszakhoz képest szokatlan meleg meg a tény miatt, hogy a pénzügyi jövőm múlhat két igen széles vállon. A Néma Nővér mindig felkavart, és ma túlságosan sokat láttam belőle. Ide-oda pillantgattam, félig-meddig arra számítva, hogy megint felbukkan valahol a zsúfolt utcákon.

– Na, lássuk ezt a te kolosszusodat! – Lon Greyjar a vállamra csapott, mire felocsúdtam, és kiderült, hogy már meg is érkezünk a Vérlyukakhoz. Rámosolyogtam Lonra, és megfogadtam magamban, hogy az utolsó koronájáig megkopasztom a kis rohadékot. Bosszantó egy alak volt, folyton bizalmaskodott, az ember hátát veregette, és úgy utalgatott arra, amit mondtak neki, mintha egy szót se hinne belőle. Jó, én épp eleget hazudok, de ez nem jelenti azt, hogy mindenféle hercegecske unokaöccse pimaszkodhat velem.

A bejárat előtt megálltam, és végignéztem a falakon. A hely valamikor mészárszék volt, bár igen nagyszabású, mintha az akkori király még a marháit is olyan épületben akarta volna levágtatni, amely mellett csip-csup riválisainak még a palotái is elbújhatnak.

Eddig csak egyetlenegyszer láttam a vakszem asszonyt a tróntermen kívül, méghozzá a Szögek utcájának nyugati végén, az egyik nagyobbacska úriház közelében. Valami követ bálterméből jöttem ki éppen egy elbűvölő fiatal nővel, de mivel csak egy

jó nagy pofont kaptam a bizalmaskodásomért, kinn maradtam egy darabig, hogy lehűljek, és bámészkodtam. Az egyik fogamat piszkáltam, nem törte-e ki a nyavalyás leányzó, amikor valamivel odább megpillantottam a Néma Nővért. Ott állt, semmivel se törődve, egyik fehér kezében egy csöbör, másikban egy lószőr ecset, és írásjegyeket mázolt a ház falára. Nem az utcát szegélyező kertfalra, hanem magának az épületnek a falára, és se egy ór, se egy kutya nem vette észre. Csak néztem, és közben egyre jobban fáztam, mintha kettéhasadt volna az este, és minden meleg kifolyt volna belőle. Egyáltalán nem sietett, fölmázolt egy írásjegyet, nekilátott a következőnek. A holdfényben úgy rémlett, mintha vérrel mázolna, széles, sötét ecsetvonásokkal, amelyek csikokban csurogtak lefelé, és ezek a peccsyszerűségek mintha magukra csévélték volna az estét. Körbejárta az épületet, hurkot festett köréje, türelmesen, lassan, kérlelhetetlenül. Ekkor beiszkoltam, mert sokkal inkább tartottam a vénasszonytól meg a vérvödretől, mint az ifjú Loren grófnőtől, a hirtelen kezétől, meg az esetleges fivéreitől, akik netán nekem esnének, hogy megvédjék a becületét. De már semmi örömem nem telt a bálban, nemsokára haza is mentem.

Másnap hallottam, hogy rettenetes tűz volt a Szögek utcáján. Egy ház porig égett, a benne levőkkel együtt. Még most is üres a helye, senki sem mer oda építkezni.

A Vérlyukak falai szerencsére mentesek voltak minden dekorációtól, csak futólagos szerelmesek nevei voltak belekarcolva ott, ahol egy-egy gyámfal rejtekhelyet kínált az édelgéshez. Gondolatban jól leteremtettem magam, és beléptem az ajtón.

A Terrif testvérek, akik a Vérlyukakat üzemeltették, már korábban kordét küldtek Snorriért a Márszél-toronyhoz. Az üzenetemben külön felhívtam rá a figyelmüket, hogy legyenek óvatosak vele, és ezer aranykorona bánatpénzt kötöttem ki arra az esetre, ha valami okból nem tudna kiállni a Karmazsin Gödör első menetére.

Kíséretemtől körülvéve bemasíroztam a Vérlyukakba, és rögtön magába szippantott a hely verejtéke, füstje, bűze, lármája. Imádtam ott lenni. Selyemruhás nemesek jártak fel-alá, mindegyik színnek külön szigete, körülötte kísérőivel, tágabb, rongyosabb körben a sleppel, sör- meg ópiumárusokkal, a periférián pedig a lurkókkal, akik egyik úrtól a másikhoz szaladgáltak szó- vagy írásbeli üzenetekkel. A Terrifék által engedélyezett és hitelesített fogadáskötők a bódéikban álltak a terem szélén, az oddszok krétával táblákra firkantva, és küldöncgyerekek várokoztak mellettük, hogy hozzák-vigyék a téteket.

A négy fő porondgödör egy nagy rombusz csúcsain volt a padlóba mélyesztve és piros csempékkel kirakva. Skarlát, Umbra, Okker és Karmazsin. Mind egyforma, hat méter mély, hat méter széles, mégis a Karmazsin volt az első az egyenlők között. A nemesek ezek meg a kisebb gödrök körül sétálgattak, beléjük kukucskálva, a kiállított küzdőket gusztálva, az oddszokat mérlegelve. Erős fakorlát vett körül minden gödröt, arra az egy méter széles deszkázatra szerelve, amely a mélyedés tetején a csempéket borította. Odavezettem a csapatot a Karmazsinhoz, és nekidőltem a kemény korlátnak. Snorri ver Snagason bős arcgal meredt föl rám.

– Friss hús! – Felemeltem a kezem, miközben még mindig leendő jövedelemforrásomat figyeltem. – Ki kér belőle?

Két apró, olajbarna kéz markolta meg mellettem a korlátot.

– Én azt hiszem, kérek. Tartozol pár falattal, Jalan herceg.

A franc.

– Maeres, de örülök, hogy látlak! – Becsületemre legyen mondván, a hangom nem árult el vakrémületet, és össze se szartam magam. Maeres Allusnak olyan nyugodt, józan hangja van, mint egy írődeáknak vagy tanítónak. A tény viszont, hogy szerette nézni, amikor a behajtói levágták egy-egy ember ajkát, borzadályossá változtatta ezt a józan hangot.

– Megtermett fickó – mondta Maeres.

– Igen. – Vadul tekingettem körbe, a barátaimat keresve. Mind, még a két veterán is, akiket apám maga választott ki az őrzésre, szó nélkül elsomfordált az Umbra felé, hagyva, hogy Maeres észrevétlenül mellettem teremjen. Csak Omarban volt annyi tisztesség, hogy büntudatos képet vágjon.

– Milyen esélyei lennének Lord Gren emberével, Norrasszal szemben, mit gondolsz? – kérdezte Maeres.

Norras jó bokszoló volt, de úgy gondoltam, Snorri laposra verné. Már láttam is Gren harcosát a rácsos kapu mögött, szemben azzal, amelyiken Snorri jött ki.

– Nem kellene bejelentenünk a bunyót? Megszabni az oddszoikat? – Barras Jon felé pillantottam, és odaszóltam neki: – Norras a friss húsom ellen? Mi van kiírva?

Maeres a karomra tette puha tenyerét.

– Ráérünk fogadni akkor is, ha már próbára tettük az embe-redet, nem?

– D-de meg is sérülhet – hebegtem. – Én itt pénzt akarok keresni, Maeres, hogy kamatostul visszafizethessem neked az adósá-gom. – Viszketett az ujjam. Az, amelyiket Maeres eltöretett, amikor két hónapja nem tudtam törleszteni.

– Tégy kedvemre – mondta. – Az lesz a kamatom. A vesztesé-get én állom. Egy ilyen ember... háromszáz koronát is megérhet.

Már láttam, miben sántikál. A háromszáz a fele volt annak, amivel tartoztam neki. A rohadék azt akarta, hogy Snorri hal-jon meg, egy bizonyos királyi herceg pedig továbbra is a marká-ban maradjon. De nem volt mit tenni. Az ember nem vitatkozik Maeres Allusszal, főleg az unokatestvérei porondcsarnokában nem, és főleg akkor nem, ha több mint félezer arannyal adósa. Maeres pontosan tudta, meddig facsarhat, akár hercegecske va-gyok, akár nem. Átlátott rajtam. Aki egy olyan szervezetet mű-ködtet, mint Maeres, annak jó emberismerőnek kell lennie.

– Szóval háromszáz, ha tétes bunyókra már nem tud kiállni ma este? – Seabaj, majd visszaszököm apám hülye operájából,

és fogadok a komoly meccsekre. Ezt a mai délutánt úgyis csak arra szántam, hogy érdeklődést keltsek, felgerjesszem egyesek étvágyát.

Maeres nem felelt, csak összecsapta a tenyerét, és a gödörfelügyelők felhúzták a szemben levő rácsot. Vas csikorgott kövön, láncok csörögtek a hornyokban: a tömeg odacsődült a korláthoz, szívta a gödör vonzereje.

- Micsoda termet!
- Jóképű legény!
- Majd Norras elcsúfítja.
- Norras érti a dolgát.

A tagbaszakadt teuton előlépett a boltív alól, vastag nyakából kiálló kopasz fejével körözve.

– Csak az öklödet használd, északi! – kiáltott le Maeres. – Eből a gödörből csak úgy jutsz ki, ha betartod a szabályokat.

Norras felemelte és ökölbe szorította a két kezét, mintha mutatná a pogánynak, hogyan kell csinálni. Közel táncolt Snorrihoz, és ide-oda kapkodta a fejét, hogy becsapja ellenfele szemét, és beleugrassa egy elsietett horogba. Én inkább csirkének néztem, ahogy ott bólogott a feje, öklök az arca előtt, két könyöke kiállt, mint miniatűr szárnyak. Egy nagy, izmos tyúk.

Snorrinak nyilvánvalóan elég hosszú karja volt, ezért Norras villámgyorsan lépett be. Leszegi a fejét, és a koponyájával fogja fel az ütéseket. Ezt mondtam volna. Láttam már férfiakat, akiknek eltört a kezük a teuton vastag, csontos koponyáján. De nem volt időm kimondani. Norras ütött, Snorri pedig kinyújtott tenyerével védte a csapást, és ujjai a teuton ökle köré zárultak. Maga felé rántotta Norrast, másik karját előrelendítette, és a könyökével sodorta félre a teuton kétségbeesett bal kezes suhintását. Az északi hatalmas ökle belevágódott Norras arcába, állától az orráig. A pasas vagy egy métert röpi, és nagy puffanással ért földet, felfelé fordult arcából fröcskölt a vér, fogakkal meg a belapított ormány taknyával elegyedve.

Egy pillanatra csend lett, majd akkora ordítás harsant, hogy belesajdult a fülem. A fele ujjongás, a fele méreg. Tétpergameknek röpdöstek, pénzérmék cseréltek gazdát, a nemhivatalos fogadások folyamányaképpen.

– Lenyűgöző példány – mondta Maeres minden érzelem nélkül. Nézte, ahogy két porondsegéd kivonszolja Norrast a kétkamrás kijáratí zsilípen. Snorri hagyta őket dolgozni. Láttam, hogy magában felmérte és esélytelennek találta a menekülést. A második vasajtót csak kívülről lehetett felhúzni, és csak akkor, ha az első már leeresztették.

– Küldjétek be Ootánát. – Maeres sohasem emelte meg a hangját, de mindig meghallották, akármekkora volt a lárma. Halványan rám mosolygott.

– Ne! – Elfajtottam a felháborodásomat, mert eszembe jutott, hogy a palotában is láttam már ajkátlan embereket. Maeres Allus keze messzire elért. – Maeres, barátom, ezt nem mondhatod komolyan! – Ootana késspecialista volt, számtalan győzelemmel a tarsolyában. Csak az idén vagy fél tucat jó késharcost kibelezett. – Legalább pár hétig hadd gyakoroljon az emberem a kampókéssel! Ő a jégről jött. Azt, ami nem bárd, föl sem ismeri. – Humorizálni próbáltam, de Ootana máris ott várakozott a rácsos kapunál: laza felépítésű ördög Afrique legtávolabbi partjairól.

– Rajta. – Maeres felemelte a kezét.

– De... – Snorrinak még csak fegyvert sem adtak. Ez kész gyilkosság. Egy herceg nyilvános megleckéztetése. De a közönségnek nem volt muszáj szeretnie! Pfüjolás hallatszott, amint Ootana kilépett a gödörbe, kampós pengéjét lazán az oldala mellett lóbálva. A nemesek úgy pfujoltak, mintha míméseket nézének a főtéren. Így pfujolnak majd este is, ha apám operájában lesz egy eléggé ellenszenves figura.

Snorri feltekintett ránk. Esküszöm, hogy vigyorgott.

– Szóval most nincsenek szabályok?

Ootana lassan közeledett, egyik kezéből a másikba dobva a kését. Snorri széttárta a karját, nem teljesen, csak annyira, hogy egy széles férfi még szélesebbnek látszék tőle azon a szűk helyen, és akkora ordítással, ami teljesen elnyomta a fenti zsibongást, rohamra indult. Ootana félreugrott, suhintásra és kitérésre készülve, de az északi nagyon gyors volt, és szintén irányt változtatott, a karja meg éppen olyan hosszú volt, mint az afrique-ié. Ootanának mégiscsak meg kellett kísérelnie a gyilkos vágást, különben nem menekülhetett volna Snorri szorításából. Összeütköztek, a részleteket nem lehetett kivenni. Snorri belerobbant ellenfelébe, és nekivágta a gödör falának, amely egy méterre lehetett tőlük. Egy szívdobbanásnyi ideig odapréselte, talán még egy szót is váltottak, aztán ellépett tőle. Ootana lecsúszott a fal tövébe, tarkójából fehér csontszilánkok meredtek ki a fekete bőrön át.

Snorri felénk fordult, kifürkészhetetlen pillantást vetett rám, majd a tenyerére nézett, amelyet a markolatig átfűrt a kampókés. Ez volt az ára, hogy megvédje a torkát a pengétől.

– A medvét. – Maeres ezt még halkabban mondta bele a tömeg üvöltésébe. Sohasem láttam őt dühösnek, senki se látta, de most egészen elkeskenyedett az ajka, és az arca fakó volt.

– Medvét? – Miért nem nyilaztatja mindjárt le a korlát melől? Láttam már egyszer medvét a Vérlyukakban, egy fekete fenevadat a nyugati erdőseégekből. Egy lándzsás-hálós conaugh-tival eresztették össze. Nem volt nagyobb a férfinál, de a lándzsa felpaprikázta, s amikor közel jutott, már vége is volt. Nem számít, mekkora izomzatot bír el egy ember, a medve ereje más kategória, ahhoz képest minden harcos gyámoltalan, mint egy gyerek.

Beletelt némi időbe, mire előhozták a medvét. Ez nyilvánvalóan nem volt benne a tervben, mint Norras és Ootana. Snorri csak állt, ahol volt, sérült kezét a feje fölé emelve, másikkal a csuklóját markolva. A horgos kést benne hagyta a tenyerében.

A tömeg dühe, ami Ootana belépésekor tört ki, új csúcsokra hágott, amint a medve megjelent a kapunál, de Snorri öblös nevetése elhallgattatta őket.

– Ez medve? – Leeresztette a karjait, és megdöngötte a mellét.

– Én undoreth vagyok, a Kalapács Gyermeke. Odin vére folyik az ereimben. Viharszülött vagyok én! – Maeresre mutatott átszúrt kezével, amelyből karmazsinvörös vér csöpögött: megismerte kínzóját. – Snorri vagyok, a Csatabárd Fia! Trollokkal is küzdöttem én! Tudom, hogy van nagyobb medvéd. Láttam a cellasoron. Azt hozzátok ide!

– Nagyobb medvét! – ordította mögöttem Roust Greyjar, és a hülye fivére csatlakozott hozzá. – Nagyobb medvét! – Pillanatokon belül mindenki ezt harsogta, és a régi mészárszék csak úgy visszhangzott a követeléstől.

Maeres nem szólt semmit, csak bólintott.

– Nagyobb medvét! – üvöltözte a tömeg, míg meg nem jelent a nagyobb medve, akkor aztán elhallgattak.

Hol szerezte Maeres ezt a fenevadat, fogalmam sincs, de egy vagyona kerülhetett. Ekkora élőlényt én még sohasem láttam. Eltörpültek mellette a teuton erdők feketemedvéi, de természetesebb volt a szláv földek szürkénél is. Ahogy ott a kapu mögött ágaskodott lomhán piszkosfehér bundájában, legalább két és fél méter magas volt, és csupa izom a szőr meg hár alatt. A tömeg mély lélegzetet vett, és tombolni kezdett örömeiben meg haragjában, el voltak ragadtatva a halál és vér kilátásától, fel voltak háborodva a várható tisztességtelen mészárlás gondolatától.

Amint a kapu fölemelkedett, a medve pedig elbődült, és négy lábra ereszkedett, Snorri megfogta és kirántotta a tenyeréből a kampókést, az utolsó pillanatban csavarintva rajta egyet, hogy ne szélesítse ki még jobban a sebet. Sérült kezét bíborvörös ökölbe szorította, a másikban a pengét markolta.

A medve, nyilvánvalóan valami sarkvidéki fajta, előre cammogott, ide-oda lóbálva a fejét, és beszívta az ember- meg vérszagot.

Snorri nekirentott, nagyokat toppantva hatalmas lábával, karját szélesre tárva, fülsiketítő harci kiáltást hallatva. Aztán megtorpant, de már ennyi is elég volt ahhoz, hogy a medve két lábára ágaskodjon, olyan éktelen, acsargó bömböléssel, hogy még a korlát biztonsága mögött is majd behugyoztam. A medve három méter magasra húzta ki magát, mellső lábait fölemelve, fekete körmei hosszabbak voltak az emberi ujjaknál is. Snorri saját vértől vöröslő kése szárnalmas kis holminak tetszett. Még a medve háját se járja át. Hosszúkard kellene ahhoz, hogy a beléig érjen.

Az északi elkiáltott valami átkot a maga pogány nyelvén, és meglendítette sérült kezét, vérrel fröcskölve be a medve fehér szügyét.

– Őrült! – Még én is tudtam, hogy vadállat elől titkolni kell, ha megsebesültél.

A medve dühén erőt vett a kíváncsiság, leereszkedett, és megnyalogatta véres bundáját. Snorri abban a pillanatban támadott. Egy röpké pillanatig még az is átvillant az agyamon, hogy meg tudja ölni azt a dögöt. Ha valami harci csoda folytán sikerül beledöfni a pengét a gerincébe, amíg a fejét leszegve tartja. Mindenki egyszerre szisszent fel. Snorri ugrott. Sérült tenyerével a medve feje búbján megtámaszkodva, akár egy udvari akrobata, a vállán termett, és ott lekuporodott. A medve felháborodott ordítással kiegyenesedett, a bosszantó valami után kapdosva, és úgy húzta ki magát teljes magasságában, mintha Snorri a gyereke volna, ő meg az apja, aki a nyakában cipeli. Ahogy a medve kiegyenesedett, úgy egyenesedett ki Snorri is, kettejük kombinált erőfeszítésével újra ugrott egy nagyot, és a magasba nyúlt a görbe késsel. Hat méterrel a gödör feneké fölött vágta bele a pengét a korlát alatti deszkázatba. Fölhúzódkodott, fölnyúlt, lendült, egy szempillantás, és már közöttünk is volt.

Snorri ver Snagason átrontott az előkelő tömegen, felnőtteket taposva a lába alá. Valahol menet közben szert tett egy új késre. Palacsintává lapított, vérző polgárokat hagyott ma-

ga mögött, a pengét csak háromszor használta, amikor Terrifék felügyelői komolyabb erőfeszítést tettek a megállítására. Ezeket kibelezte, az egyiknek csak egy bőrcsikon lógott a feje. Mire a tömegnek úgy a fele egyáltalán ráébredt, hogy mi történt, már kinn is volt az utcán.

Áthajoltam a korláton. A csarnokban teljes volt a káosz, hirtelen mindenki meglelte a bátorságát, és üldözőbe vette a rég elmenekült merénylőt. A medve a gödör fenekét szaglászta, a vért nyalogatta a kőlapokról, s a feje tetején ott virított Snorri véres tenyerének lenyomata.

Maeres eltűnt. Az az ember valami varázslatosan tudott fel- és eltűnni. Vállat vontam. Az északit nyilvánvalóan veszélyes lett volna megtartani. Így vagy úgy, de a halálom lett volna. Most viszont már háromszáz koronával kevesebbel tartoztam Maeres Allusnak. Egy jó negyedévig, talán félig is, békén fog hagyni. És fél év alatt sok minden történhet. Fél év egy örökkévalóság.